

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 394.

99de Møde.

Fre dagen den 14de Juni.

(Forts.)

Ottefen (fortsat): Hvad nu angaaer det, der blev talt om, at man ikke vilde tænke, at de krigerste Mennesker vilde have taget synderligt haardt paa Beboerne, om ogsaa det var Tydsfere, saa mener jeg, at, skjøndt jeg maa give Tydsferne den bedste Lov, saa vare de dog vore Fjender, og, da den Tid kom, at Tilfældet indtraf, at de skulde tage selv, saa vare de ikke saameget taalelige (Katter). De vide nok, mine Herrer! at der blev udfreven af den preussiske General Wrangel 300 Heste, som vor Amtmand ikke fandt sig foranlediget til at requirere, hvilket ogsaa var saare rigtigt; men deres Heste vilde de have al ligevel, og i denne Anledning sendte de deres Husarer ud, og, naar disse saae en Mand, som ploiede, saa toge de Hesten fra ham og saa kom de hjem med een Hest med Sele paa, og nogen med slet ingen, saa jeg kan ikke nægte, det gjorde mig ondt, naar jeg saae dem komme ridende med en saadan Drift. Saaledes var det i 1848, og, om Tydsferne have forbedret sig siden den Tid, det skal jeg lade være usagt, men dengang vare de saaledes. Nu vil jeg dog til deres Lov sige, at Sindet ikke var saa slemt hos disse Husarer, for de krympede sig over, at de paa eengang skulde være Krigere og Røvere, men denne Krympen, som de dengang lagde for Dagen, kom dog slet ikke Tydterne tilgode, for de tog lige godt Hestene. (Ratter.) Jeg synes derfor, at denne Maade at requirere det paa, er vistnok ikke den bedste, men jeg kan ikke indsee, at der skulde være større Billighedskrav, fordi Øvrigheden havde udfrevet det end ellers, og at man ikke skulde kunne være ligesaa billigtænkende mod de Mennesker, som de have taget een eller to Heste fra. Jeg troer, at det samme Billighedskrav i denne Henseende vil gjøre sig gjældende; og jeg troer

vist ikke, at det danske Folk synes om, at der ikke skulde gives Noget for det, som er ranet fra de Vedkommende, og det er derfor, at jeg er enig i, at de bør behandles paa en billig Maade, saa at selv de Fordringer, som ikke ere udfrevne, blive, naar der er Sandsynlighed for, at de ere reelle Fordringer, erstattede. I Henseende til Beviisførelsen vil jeg ikke nægte, at, dersom man skal være meget streng, saa vil det være vanskeligt; vel har den ærede Ordfører sagt, at Udvalget har ikke været streng i denne Henseende; men jeg maa rigtignok sige, at det, at det ikke skulde være nok, at Sogneforstanderne kunde aflægge Ed paa, at det virkelig var saa, synes mig dog virkelig at være meget strengt. Jeg tvivler endogsaa paa, at der vilde være ret mange Sogneforstandere eller Sognefogder, som vilde vove at afgive et saadant edeligt Vidnesbyrd. Under den Hurlumhei, som Krigsforholdene altid medføre, vil det ikke være muligt at tilvejebringe noget sikkert Erstatningsbeviis.

Med Hensyn til, at Fredericia skulde, fordi det er en Fæstning, modtage Naadesgaver eller uforskyldte Belgjæringer, maa jeg tillade mig at gjøre det ærede Thing opmærksomt paa, at vi flere Gange have ansøgt det kgl. danske Cancellie om at saae den erkendt for en Fæstning, men det har erklæret, at det var en nedlagt Fæstning; vi kunne altsaa ikke være tjente med, at Fredericia kun bliver betragtet som Fæstning i Krigstid.

Ordføreren: Der har jo slet ikke været Tale om, at Fredericia ikke skulde have nogen Erstatning; vi ville tværtimod give Erstatning baade for den Skade, som er tilføiet dens Indbyggere af vore Egne og af Fjenden, Altsammen blandet mellem hinanden, saa at det er meget vanskeligt at skjelne mellem det. Den sidste ærede Taler har anført, at for en Mand i Kolding var Erstatningen nedsat fra 8000 Rbd. til . . . (Ottefen: Nei, fra 28,000 Rbd. til 21,000 Rbd.), ja, saa har jeg misforstaaet